इति मे निश्चितं विद्धि चेतः सुरसुतोपमे । क्षमा गन्धश्च मेदिन्यां शब्दाद्याश्चाम्बरे गुणाः ।
ध्रुवं पङ्कजगर्भाभे त्वयि स्नेहस्तथा मम । रुचिरश्री यथा दिव्या प्रभा चैव दिवाकरे ।
कान्तिश्च शाश्वती चन्द्रे स्नेहस्त्वयि तथा मम । एवंवादिनमात्मेष्टं सत्यभामा जनार्द्दनं ।
शनैरुवाच नेत्राभ्यां प्रमृज्य सुभगा जलं । मदीयस्त्वमिति ह्यासीन्मम नित्यं मनः प्रभो । ७९०
अद्य साधारणस्नेहस्त्वमित्यवगता ह्यहं । नाज्ञासिषमहं पूर्व्वमनित्यं कालपर्य्ययं ।
अद्य लोकगतिं कृत्स्नामवगच्छामि न ध्रुवां । अस्तताया द्वितीयोऽयं जन्युर्हि मम सर्व्वथा ।
किमत्र बहुनोक्तेन हृदयं वेत्ति तेऽच्युत । वाङ्मात्रमिव पश्यामि माधुर्य्यं संप्रयुज्यते ।
मयि स्नेहश्च कृतकस्त्वन्यत्र न कृत्रिमः । ऋजुस्वभावां यां भक्तां सर्व्वथा पुरुषोत्तम ।
अवजानासि जानन्मे कैतवीं वृत्तिमास्थितः । एतावत् खलु पर्य्याप्तं दृष्टं द्रष्टव्यमव्ययं । ७९५
श्रुतञ्चाप्यथवा श्राव्यं दृष्टः स्नेहफलोदयः । यदि त्वहमनुग्राह्या मामनुज्ञातुमर्हसि ।
तपस्येऽहं परं कृत्वा निश्चयं पुरुषोत्तम । भर्त्तुश्छन्देन नारीणां तपो वा व्रतकानि वा ।
निष्फलं खलु यद्भर्त्तुरच्छन्देन क्रियेत ह ।
इतीदमुक्त्वा पुनरेव शोभना मुमोच तोयं नयनोद्भवं सती । गृहीत्वा पीतं हरिवाससः शुभा पटान्तमाधाय मुखे शुचिस्मिता ।

॥ इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि पारिजातहरणे पञ्चविंशत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १२५ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ नारायणः सत्यभामां पुनरेवाय भारत । प्रोवाच प्रणयात् क्रुद्धामभिमानवतीं सतीं । ७९००
॥ वासुदेव उवाच ॥ दहतीव ममाङ्गानि शोकः कमललोचने । किमु तत्कारणं येन त्वमेवमतिविह्वला ।
शापिताऽसि मम प्राणैराचक्ष्वानत्ययो यदि । श्रोतव्यं यदि भक्तेन भर्त्रा सर्व्वाङ्गशोभने ।
ततः प्रोवाच भर्त्तारं सत्या सत्यव्रते स्थितं । वाष्पगद्गदया वाचा तथैवाधोमुखी स्थिता ।
त्वयैव ख्यापितं पूर्व्वं सौभाग्यं मम मानद । जगत्यमलपत्राच्च तत् ख्यातं केशिनाशन ।
शिरो वहामि चेष्टत्वात्तवाहं देव गर्व्विता । सर्व्वसीमन्तिनीनाञ्च स्पृहणीयाऽस्मि सर्व्वथा । ७९०५
साऽहमद्यावहास्यामि सपत्नीनां जनस्य च । इति प्रेत्याभिराख्यातं श्रुत्वा तथ्यं ततस्ततः ।
यत् पारिजातकुसुमं दत्तवान्नारदस्तव । तत्किलेष्टजने दत्तं त्वयाऽहं परिवञ्चिता ।
रत्नातिशयदानेन तस्यामधिकः किल । स्नेहश्च बहुमानश्च प्रकाशं गमितस्त्वया ।
तामशोषीत् समक्षन्ते प्रियां स किल नारदः । तदश्रौषीश्च हृष्टस्त्वं प्रियायाः संस्तवं किल ।
श्रोतव्या यदि तावत् सा नारदेन तवाग्रतः । दुर्भगोऽयं जनस्तत्र किमर्थमनुशब्दितः । ७९१०
प्रणयस्य रसं दत्त्वा पश्चात्तापः प्रभो यदि । अनुज्ञां मे प्रयच्छस्व तपश्चर्त्तुं प्रसीद मे ।
स्वप्नेनापि न दृष्टाऽहं श्रद्दध्यां पुष्करेक्षण । यदन्येदेव निर्वृत्तमश्रौषं पश्यतस्तव ।
कामः कामन्तु तस्यैतन्मुनेरतुलतेजसः । अत्र मन्युस्तु मे देव सान्निध्यं तव तत्र यत् ।
मानार्थं जीव्यते लोके सद्भिरित्युक्तवानसि । तदेवं सति नेच्छामि जीवितुं मानवर्जिता ।
ममाभवद्यतो रक्षा भयमद्य ततो मम । सर्व्वतो रक्षते यो मां स मां नाद्याभिरक्षति । ७९१५